

Ontroerende composities

CD JAZZ
Buscemi &
The Michel
Bisceglia
Ensemble:
Vertov, l'uomo
con la
macchina da
presa
●●●○○

De Belgische dj/producer Buscemi boekte succes met zijn prettig in het gehoor liggende latin en bossa grooves, Arabisch gezang, Bollywood kitsch en Balkanachtige orkestraties. Met *Vertov, l'uomo con la macchina da presa* slaat hij een andere weg in.

Samen met jazzpianist Michel Bisceglia maakte hij een soundtrack bij de stomme film *L'Uomo con la macchina da presa* (De man met de camera, 1929) van de Russische cineast Dziga Vertov. Beats werden ingeruild voor klassiek aandoende composities en vrolijkheid maakte plaats voor ontroering.

Voor die gemoedstoestand (en de prachtige arrangementen) tekende Michel Bisceglia, die al eerder met Buscemi samenwerkte op het album *Jazz Works*. De muziek wordt af en toe gespeeld bij de film, maar klinkt even goed thuis. Dan denk je er gewoon je eigen film bij.

YAËL VINCKX

▶ **Op 28 juni** speelt Buscemi een dj-set op Latin Village Festival, Spaarnwoude.

Sonic Youth als vanouds

CD POP
Sonic Youth:
The Eternal
●●●○○

Ook als Sonic Youth nooit meer een cd uitbrengt, zal de groep uit New York gewaardeerd worden: om de enerverende concerten met de wolken gitaar *noise*, de prachtige cd's en de eigenwijze houding van de groepsleden die zich buiten de band om uitleven in beeldende kunst, poëzie en allerhande muzikale samenwerkingen.

Maar nu Sonic Youth na drie jaar weer een album maakt, wordt deze aan dat roemruchte verleden getoetst. Sonic Youth grijpt op *The Eternal* nadrukkelijk terug op de aanpak van het inmiddels twintig jaar oude *Daydream Nation*, de plaat waarop de groep voor het eerst zijn experimentele geluid in toegankelijke rock-songs wist te vatten.

Ook op *The Eternal* vermenigvuldigen de schrijnend klinkende gitaarriffs zich tot een uitdijend geheel. Maar de afwisseling van rock en 'noise' is nu minder opmerkelijk, omdat we, opgevoed door Sonic Youth, niet meer opkijken van een chaotische eruptie of een onderhuids vibrerend gitaarriff.

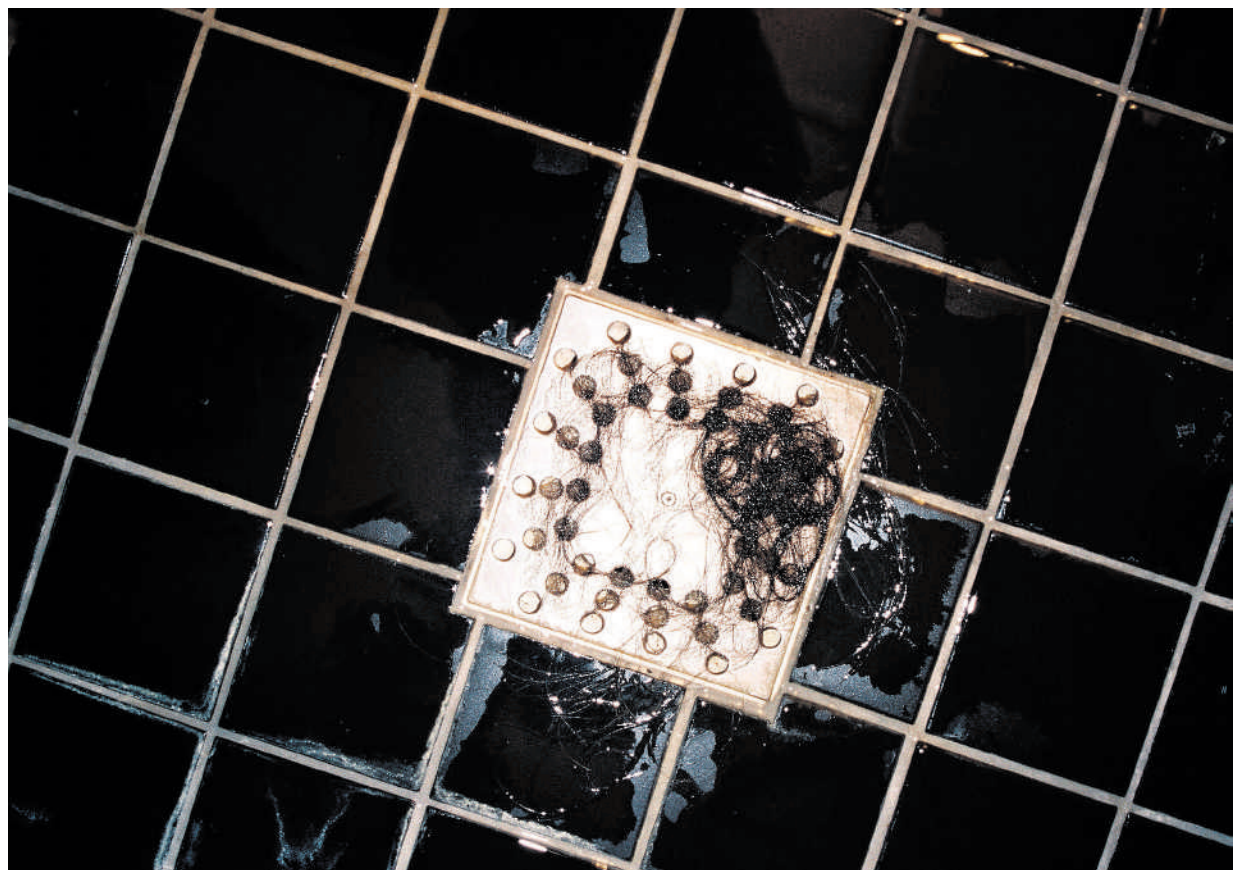
Bovendien krijgen de nummers nergens hun portie extra vuur dat het resultaat werkelijk opwindend zou maken.

HESTER CARVALHO

▶ Oerol

Redacteur Joyce Roodnat doet verslag vanaf Oerol 2009.

▶ **Op nrc.nl** staat iedere dag een filmpje en een dagelijkse podcast, van het festivalterrein Westerkeyn.

Foto's Emilie Hudig uit het boek *Controle*.

Nietsonzierend dagboek

Emilie Hudig fotografeerde om de angst te verlichten

▶ Documentair fotografe Emilie Hudig registreerde het verloop van haar ziekte.

▶ De foto's zijn aangrijpend en rechttoe rechtaan.

Door JANNA LAEVEN

Voor de expositieruimte ga je er niet naartoe. Het zaaltje op de tweede verdieping van Foam, het fotografiemuseum in Amsterdam, meet misschien 30 vierkante meter. De 25 tentoongestelde foto's zullen niet meer dan 30 bij 40 centimeter groot zijn, en zijn afgedrukt op dun karton. Ze vormen een schrill contrast met de pracht en praal op de eerste verdieping van Foam, waar Massimo Vitali's monumentale strandfoto's soms metershoge wanden beslaan.

Maar dat doet er allemaal niet toe. De intensiteit van de beelden van do-

documentair fotografe Emilie Hudig (1973) komt van de muren afgespat, en snijdt de kijker de adem af. Daar zijn geen enorme afdrukken of glimmende zalen voor nodig.

In juli 2007 kreeg Hudig te horen dat de ziekte van Hodgkin (een vorm van kanker) na dertien jaar 'schoonzijn' teruggekeerd was. Ze was 34, en moeder van Lieuwe, toen 10 maanden. Om de angst te verlichten en niet haar hele oude leven op te hoeven geven, nam ze een kleine analoge camera naar het VU ziekenhuis. Ondanks de heftige behandelingen legde ze zichzelf op iedere dag te fotograferen. Na acht maanden werd Hudig opnieuw genezen verklaard, en het duurde nog een hele tijd voor ze de beelden kon bekijken en verwerken in een boek, dat tegelijk met de tentoonstelling wordt uitgebracht.

De foto's laten een ziekbed zien vanuit het perspectief van de zieke. Ze zijn rechttoe rechtaan zonder clichématig te worden. Natuurlijk zijn

er de haren op de donkerblauwe tegels in het douchepotje, het kale hoofd, de zakken vloeistof aan de infuuspaal. Die horen bij de kanker, en zijn vaker gefotografeerd. Maar in een reeks met de natte ogen van de kapster, de van schuin onderaf gefotografeerde artsen, een duo-stillevan ontbijtbord met boterham-met-één-hap eruit met daarnaast het kotsbakje met de uitgespuugde hap, vormen ze een helder, dapper en nietsontziend dagboek.

▶ Je kunt er strijdlust in lezen. Woede. Berusting ◀

van ontbijtbord met boterham-met-één-hap eruit met daarnaast het kotsbakje met de uitgespuugde hap, vormen ze een helder, dapper en nietsontziend dagboek.

In verschillende zelfportretten zie je Hudig recht in de ogen, waarbij de kijker haar blik als die van Mona Lisa op zijn eigen manier interpreteren kan. Je kunt er strijdlust in lezen.

Woede. Berusting. Soms misschien zelfs zelfspot of meewarige humor. Dit is iemand die althans over een deel van haar leven de controle heeft weten te behouden.

Wie een recensie schrijft, moet zich niet laten leiden door emoties en proberen een bepaalde mate van distantie te bewaren. Maar van Hudigs beelden van Lieuwe met een brede glimlach en mama's pruik op zijn hoofd, en van zijn blote benen in een grasveld met paardebloemen, moest deze recensent bij buitenkomst in de zon op de Amsterdamse Keizersgracht – onverwacht – huilen.

EXPO FOTOGRAFIE

Emilie Hudig: Controle

29 mei t/m 8 juli 2009 in Foam Amsterdam

●●●●●

▶ Voor verkoopinformatie over het boek *Controle* zie www.emiliehudig.nl